Др Жарко Гавриловић

КОСОВСКИ ЗАВЕТ СРПСКОГ НАРОДА

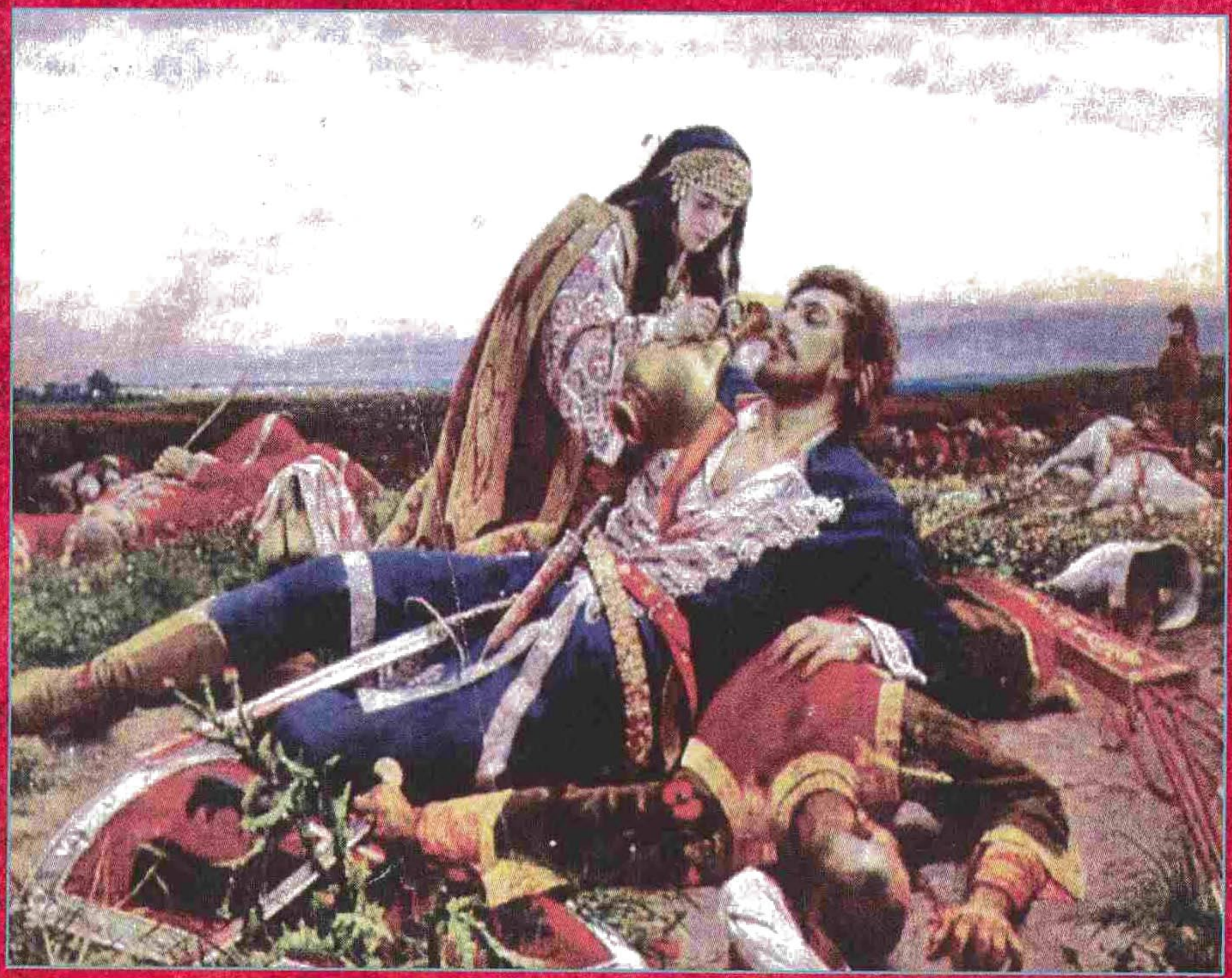

Ово измењено и допуњено издање излази о Васкрсу 2009. године с благословом аутора о. Жарка Гавриловића

КОСОВСКИ ЗАВЕТ СРПСКОГ НАРОДА

Рецензент:
Др Војислав Коштуница

Тиражи:
I издање 25.06.1989. г 1000 примерака
Репринт 21.08.1989. г 2000 примерака
II допуњено издање 10.09.1989. г 6000 примерака

КОСОВСКИ ЗАВЕТ СРПСКОГ НАРОДА[1]

„Земаљско је за малена царство,
А небеско увјек и довјека"
(Цар Лазар се привољева царству небеском, ст. 35-36)

Увод

Не мери се прах прашином, ни земља земљом нити човек човеком, већ се прах мери земљом, земља - небом, а човек - Богом. Филозоф који је учио да је *човек мера свих ствари* први је увео релативизам у све вредности човековог бића, пошто човек не може бити мера свих ствари, будући да је последично, дакле, зависно, пролазно и грешно биће. Има много ствари и бића које су пре човека, изнад човека и после човека, које он не може ни да претпостави, а камоли да буде њихова мера. Стога се не мери човек човеком, како таутолошки истиче хуманизам, него се човек мери Богом, земља се мери небом, а прашина на земљи самом земљом. То је наш народ одувек знао, па је у то и веровао, а своје веровање најлепше изразио у народној теологији - у својој народној поезији. Оно што је *Беседа на Гори* у Јеванђељу, то је Косовски циклус у нашој народној епици. У њему је сачувана суштина народне мудрости. Такви су, на пример, стихови:

„Земаљско је за малена царство,
А небеско увјек и довјека.

1 Говор на академији посвећеној 600. годишњици Косовске битке, одржаној 11. 06 .1989. у 17 сати у Вождовачкој цркви, Београд.

Сличан је и наук Мајке Јевросиме који даје своме сину Марку:

„Марко сине, једини у мајке...
Немој, сине, изгубити душе:
Боље ти је изгубити главу,
Него своју огр'јешити душу!"

Урош и Мрњавчевићи ст.126, 131-133)

Изречена народна мудрост може се упоређивати са јеванђелским максимама израженим у Спаситељевој *Беседи на Гори,* бисерима целокупне науке нашег Господа. Ово учење наше народне поезије слично је Спаситељевом учењу: „Каква је корист човеку ако задобије сав свет, а души својој науди?" (Мар. 8, 36). И: „Ко хоће живот свој да сачува, изгубиће га, а ко изгуби живот свој мене ради и јеванђеља, онај ће га сачувати" (Мар. 8, 35).

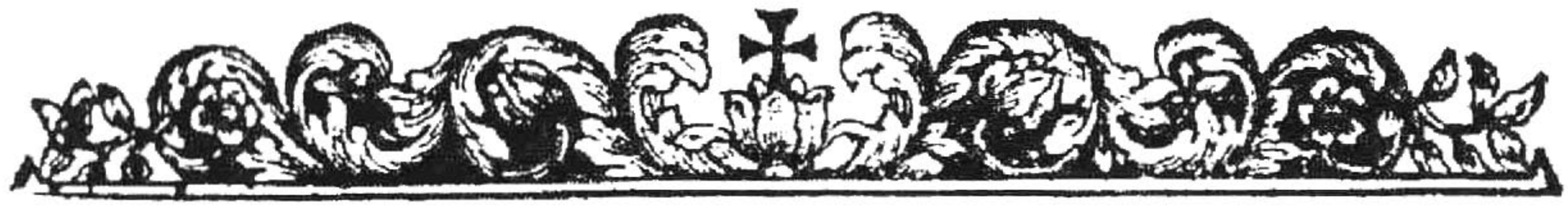

Између царства земаљског и царства небеског

Према томе, наука Божијег Сина исто као и наука наше народне теологије, то јест, народног стваралаштва, поручује нам:

- да се пролазно мери вечним,
- да се земаљско вреднује небеским и
- да се човек суди Богом.

За ове тврдње постоји довољно доказа. Произилази, дакле, да пролазни, грешни и субјективни човек није мера свих ствари, што данас из наше горке стварности знамо, већ је то вечни, свесвети и праведни (свезнајући) Бог. У тензији између земаљског и небеског, човечанског и божанског, пролазног и вечног лежи сва драматичност и трагичност *Косовског завета* у небеском опредељењу кнеза Лазара и целог српског народа, а која је, може се то слободно

рећи, најбоље изражена у стиховима:

„Земаљско је за малена царство,
А небеско увјек и довјека.”

Пред Косовском битком и страдањем српског народа Кнезу Лазару су се отворила два вида: земаљски и небески, физички и духовни, човечији и Божији. Он се тада налазио на рубу два царства: исламског и хришћанског, земаљског и небеског, човечијег и Божијег. Ту страшну драму Косовског и небеског опредељивања Кнеза Мученика, која прераста у агонију духа, народни песник описује речима:

„Мили Боже, што ћу и како ћу?
Коме ћу се привољети царству?”

У ствари, најтеже је бити у дилеми духа у којој дух трне, а не знати где је човеку место. Кнез Лазар је имао све разлоге да се определи и за земаљско и за небеско царство, јер и једно и друго је наглашено присутно у сваком човеку. Косовски Страдалник је могао да се определи и за земаљско царство, али у том случају не би било потребно да се са војском причешћује, него само да је одведе на поље Косово, да без борбе призна пораз и да се преда јачем од себе у намери да сачува свој живот и животе својих људи. Сваки човек који се определио за земаљско царство, помислио би да је тако најбоље. Међутим, крајњи исход предаје без борбе био би за Србе исти као и у случају њихове борбе на живот и смрт, али би последице таквог чина биле различите: Срби би тиме помогли Турцима да у једном силовитом, поробљивачком налету освоје целу тадашњу Европу. Дакле, у случају предаје и опредељивања за земаљско царство Кнез Лазар се не би усрећио.

Постао би турски вазал и, уместо да ратује са Турцима на Косову пољу, ратовао би за рачун Турака на разним бојиштима Европе и Азије, све до истребљења своје војске. Био би турски обер-кнез, његова војска - турска војска, његове војводе и велможе - турске слуге и спахије, српске девојке - турске наложнице, српска земља - турски спахилуци, како то лепо каже народна песма.

Према томе, *предајом* би кнез Лазар само *привремено* сачувао свој живот и живот свог народа, али би условио дугу агонију народног умирања који би, изгубивши слободу и отаџбину, по-

родицу, имање и име, ишчезао са лица земље:

„Мисли царе мисли свакојаке:
Мили Боже, што ћу и како ћу?
Коме ћу се приволети царству:
Да или ћу царству небескоме?
Да или ћу царству земаљскоме?
Ако ћу се приволети царству,
Приволети царству земаљскоме,
Земаљско је за малена царство,
А небеско увјек и довјека."

Ако би се, пак, определио за небеско царство, Кнез Лазар би морао да изврши нужне припреме у подељеном, донекле, заваћеном народу, сакупи војску у што већем броју, да је причести, да искује стреле и копља, нацаке и буздоване и да изађе на мегдан силном изазивачу. У оваквој страшној дилеми, у којој се ковала судбина не само царска и владарска него, пре свега, народна, Кнез се определио за једино исправно решење.

„Цар вољеде царству небескоме,
А неголи царству земаљскоме."

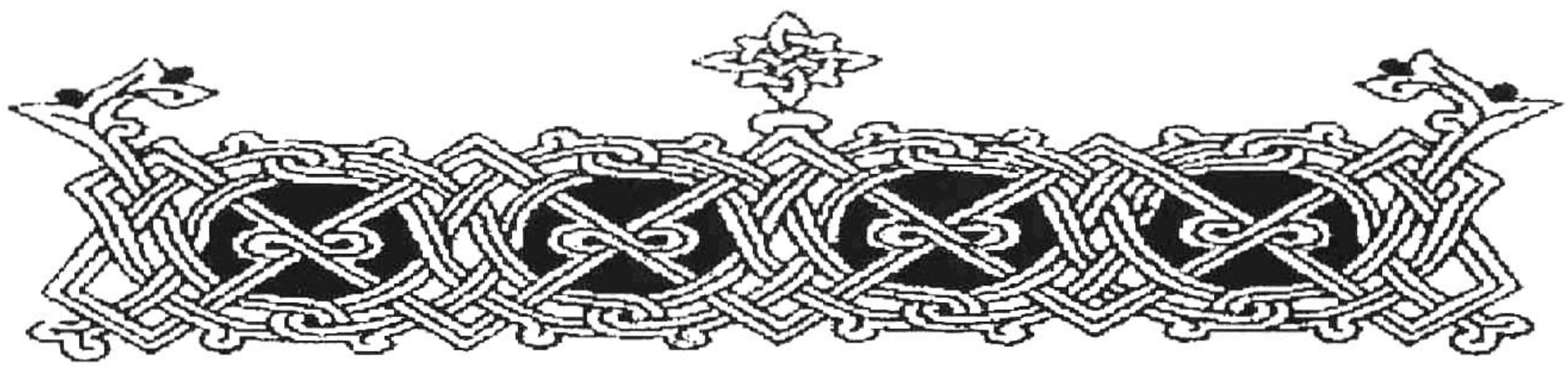

Косовска битка

Та *небеска опредељеност* Кнеза Лазара и његове војске посведочена је у историјским записима онога доба, код Архиепископа Данила, очевица Косовске трагедије српског народа.

Пред Косовску битку Кнез Лазар је изговорио историјски значајну беседу својој војсци, која је , у свим доцнијим прело-

мним тренуцима наше историје, само понављана и модификована:

„Умримо да вечно живи будемо!"

„Бољи нам је подвиг смрти, неголи стидан и ропски живот; боље нам је у бој страдати, неголи плећа непријатељима дати. Много поживесмо за овај свет, постарајмо се, дакле, да ускоро страдалнички подвиг примимо, да бисмо вечно поживели на небесима; именујмо себе Христовим војницима, страдалницима за веру, како бисмо се уписали у књигу живота....." Овако је говорио Кнез Мученик својој мученичкој војсци непосредно пред страшну, невиђену и незапамћену битку, у којој су погинули оба цара зараћених војски, са главницом својих снага у истој бици, у истом дану, на истом месту.

Царство небеско

Приволети се царству небеском значило је:

- волети више Бога, макар и распетог, него устоличеног грешног човека;
- волети више небо него земљу на којој смо привремени гости;
- волети више отаџбину и слободу него свој дом и свој живот.

Ово зато што Бог чини част човеку, а не обратно; што земља добија своју снагу од неба, а не обратно; што се само у слободној отаџбини може срећна породица устројити и човеков живот усавршити. „Умримо да свагда живи будемо", то је срж Косовског опредељења Кнеза Лазара и целог српског народа, јер само храбром и осмишљеном смрћу можемо искупити свој живот. Лакше је мирити се са храбром погибијом него са кукавичјим животом. Приволети се небеском царству значило је Божију истину

ставити испред људске која је само привиђење, личним интересима претпоставити националне у којима се могу најбоље изразити, духовне вредности и величине истаћи испред материјалних. То је, даље, значило живети на земљи, али определити се за небо, пропадљивим куповати непропадљиво, Божијим истискивати сатанско из људске природе. Једном речју припадати царству небеском значи узети крст и следовати свога Господа у свим животним ситуацијама на путу до Голготе (ср. Мар. 8, 34-35), како би се заслужила светлост васкрсења.

Косовски завет

Стога је *Косовски завет* који је Кнез Лазар, у име своје и у име целог српског народа, како ондашњег тако и оног потоњег, прошлог и будућег, дао пред лицем свога Створитеља и целе историје, дубоко хришћански и јеванђелски. То је, у ствари, трајно и непрекинуто опредељење свих Срба, у свима просторима и временима, да дају предност царству небеском у односу на царство земаљско, да се више покоравају Богу него земаљском цару, да више воде рачуна о својој отаџбини него о свој ој кући, ако желе да опстану на овој ветрометини живота, да преживе између Сциле и Харибде, између муслиманског Истока и римокатоличког Запада, да се одрже између источне и западне Европе. У том смислу свети Кнез Лазар јесте наш српски патријарх Авраам.

И као што је некада Патријарх Авраам закључио савез између Јахвеа и Јевреја преко жртве свога сина Исаака, тако је Косовски Великомученик закључио Видовдански завет између Бога и Срба на жртвовању целог српског народа на Божијој страни. Истина, Авраам је хтео, само *хтео*, да жртвује свога сина у потврду закљученог завета, али не и себе и цео јеврејски род (мада, под чудесним околностима, ни Исаак није жртвован). Косовски Страдалник је, међутим, принео као жртву на олтар свога завета и себе и све своје, цео српски род, ондашњи и потоњи, прошли и будући. Није ли то највећа жртва икада принета Богу и свету правде, слободе и људског живљења? Није ли то најкрва-

виј данак који српски народ плаћа од Косова до данас своме постојању, својим Видовданима, своме опстанку на овој вододелници Истока и Запада? Нису ли нас секли и убијали, мучили и премлаћивали, исламили и римокатоличили, силовали и грчили, како они са Истока тако и они са Запада? И много је таквих Косова, много наших Видовдана, много Јадовна!

Упркос томе, *Косовски завет српског народа* јесте стално следовање Небеског царства, стално исповедништво кроз мучеништво, стална борба против ропства и тираније за слободу и људско достојанство, борба против неправде и лажи, силовања и криминала. То је борба за вишу, Божију правду, истину и доброту, већу од ове која нам је позната у „овој долини плача". А да није било Косова не би било ни Срба, не би било ни Орашца и Такова, Сливнице и Брегалнице, Цера и Колубаре. Да није било Косовског Мученика, не би било ни Црног Ђорђа из Тополе, ни лукавог Милоша из Добриње, ни храброг Гаврила Принципа из Сарајева, ни Војводе Степе на Церу, ни Војводе Мишића на Колубари, Престолонаследника Александра на Солуну[2].

А без њих, сигуран сам, не би било ни Србије ни Срба, ... Свима њима, како онима на Косову 1389. године, тако и онима 1914. године и онима 1941. године била је заједничка лозинка, коју кроз историју отац предаје сину, деда своме унуку:

„Боље је храбро умрети него срамно живети!"
„Бољи нам је подвиг смрти, него сраман живот!"
„Боље гроб него роб!"

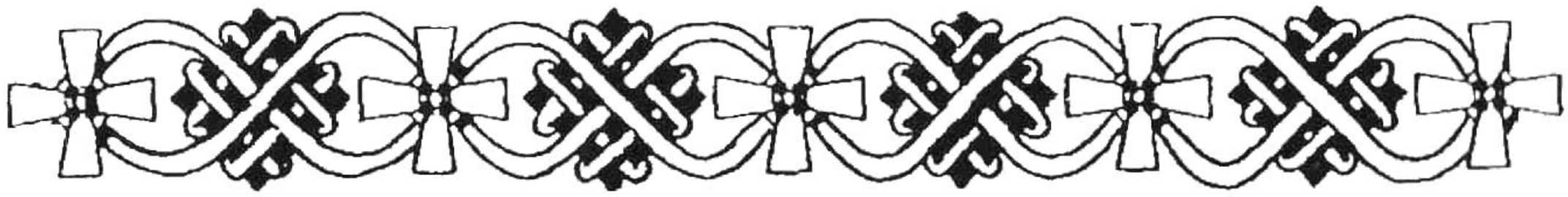

2 Ср. Антоније Ђурић, Шест стотина наших Видовдана, Српска борба год. XLIV, Бр. 1463. Чикаго јун 1989. стр. 8.

Косово као српски бастион[3]

Сада се поново чују прозукли гласови издајника, шићарџија и кукавица, као што је то често бивало у кризним временима, да Срби нису требали да ратују против Турака на Косову него да их пропусте и препусте Европи, да Срби не треба да славе свој пораз на Косову као да је победа, да су Срби изгубили Косово. Треба истаћи да историја није изричито забележила српски пораз на Косову, али су косовски дух и народна поезија, уз гусле и предање, опевале чојство и јунаштво косовских витезова, слогу, слободољубље, верољубље и родољубље српског народа и од овог проблематичног пораза створили моралну, духовну победу.

Косово није само оно поље где се одиграла Косовска битка, где је Милош распорио Мурата „од учкура до бијелог грла", него је Србија Косово и Косово је свуда где има Срба. Косово на коме се одиграла битка јесте српски Сион[4] и српски бастион. Оно је нешто више него пуки географски предео. Косово је душа српског народа, његова молитва и клетва, његови јауци и лелеци кроз историју, његова колевка и гробница. А да нам је Косово колевка, сведоче наше светиње на Косову, као непобитан историјски доказ, који тамо постоји осам стотина година. Да је Косово и наша гробница сведочи најречитије Косовски бој 1389. године, који се још није окончао и чији крајњи исход, како оне прве тако и ове последње битке коју сада бијемо, није известан. Али је једно сигурно тачно- да смо ми народ који се определио за једну вишу, Божију правду, народ који је још овде на земљи жртвован за Небеско царство. Храбро ћемо се борити, као што су то чинили и наши преци. Храбро ћемо мрети кад мрети морамо. Боља је јуначка смрт него кукавичји живот! Косово је најтужнија, најтрагичнија и *најскупља српска реч,* вековима плаћана крвљу најбољих српских синова и витезова

3 бастион – тврђава.

4 највише узвиштење у граду Јерусалиму.

дакле крвљу целог српског народа. Косово је *шествековни сан* који српски народ сања желећи миран и спокојан, човека достојан живот, али га до данас, није у миру досањао. Косово је наше *домаће огњиште* и крваво *ратно поприште* од како знамо за себе.

Косово је наш *непресушни духовни кладенац* којим преци напајају потомке врлинама храбрости и поштења, којом свеци небеске Србије лече ране мученицима земаљске Србије. Косово је наша *тапија вечног живота* којом постојимо и опстојимо и поред свих бура и пропадања. Косово је *будилник* наше верске и националне свести, поноса и наде да смо имали *рашта* да се родимо. Стога, ни за само један тренутак, не смемо одвојити нашу мисао од Косова, нити наше срце од косовске трагедије српског народа, нити нашу мишицу од вере „у крст часни и слободу златну". Косово - то смо ми - сви православни Срби, народ сложан у несрећи и несложан у слободи. Не може бити Срба, а да не буде Косова. Нити може бити Косова, а да не буде на њему Срба. Срба ће дакле, бити док је Косова и Косова док је Срба.

Шта би Срби бранили, ако би Косово изгубили?

И шта би Срби имали да бране, ако Косово не би бранили? Ако би толике светиње и толику просуту крв по Косову Срби могли олако да заборраве, не би било разлога да им помен остане у историји.

Срби ће бранити Косово

Срби су управо на Косову положили завет свога небеског опредељења и припадништва и немају другог избора него да се боре за Косово до свог истребљења или одржања. Није наше да знамо исход Косовске битке. Нису га знали ни они који су први пут на њега крочили и пролили крв, али су се за ту битку определили својим *Косовским заветом*.. Наше је да се боримо за Косово, му-

дро и сталожено, одлучно и храбро, не питајући за исход битке, јер је боље храбро умрети него срамно живети.

Данас се чују прозукли гласови пророка, а сви су пророци после Христа лажни, да је Косово изгубљено за Србе. Ми им у хору одговарамо: ми ћемо бранити Косово до последње капи крви. Бранећи Косово ми ћемо бранити Србију, а тиме поново бранимо и Европу. Не може бити Срба, а да не буде Косова. Нити може бити Косова, а да нема Срба. Срби су на Косову положили завет свога небеског припадништва, исповедништва и мучeништва.

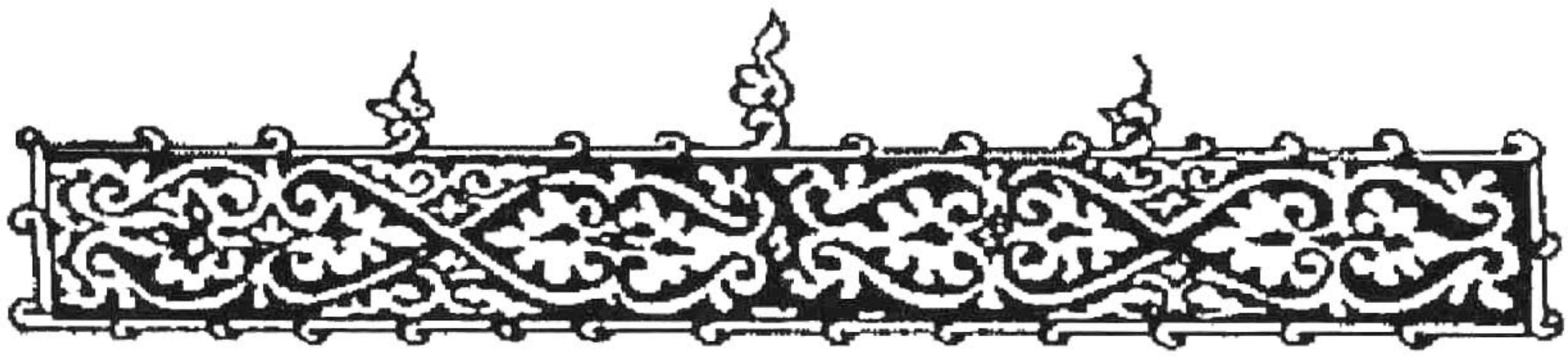

Делегација европског парламента на Косову 1989.

Сви сте чули да је на Косову недавно боравила делегација Европског парламента и то, мимо звања и позива Србије, да испитује тобоже угрожена људска права Албанаца од стране Срба. Спаситељ је учио: „Ко не улази на врата у тор овчији него прелази на другом месту, он је лопов и разбојник. А који улази на врата, пастир је овцама." (Јов. 10, 1-2). Уљудни људи никада неће ући у кућу без позива њиховог домаћина, а ако долазе и без позива, њихове намере нису чисте. Ми се у чуду и запрепашћењу, у вези са овим доласком, питамо:

Шта хоће више та Европа од православних Срба?

На Косову смо, иако голоруки и самонаоружани, својим телесима и главама бранили и част те фриволне Европе, не само своју, од окрутног и некултурног окупатора и од фанатизованог ислама, да би данас, та *крштена* Европа (ох, да ли је крштена?), потајно шуровала са исламом на штету православних Срба. Морамо знати да је шеф те Европске мисије био из ултракатоли-

чке државе и из земље где је албанска мафија имала највеће упориште, из Шпаније, и где је наш амбасадор, иначе Албанац, био умешан у послове мафије. Ми смо се на страни те дремљиве Европе борили у два светска рата, што није случај са Албанцима.

Крварили смо за Европу и за себе саме, нестајали по бојиштима своје земље од аустријских ђулади и арбанашких кама, падали изнурени борбом, глађу и болешћу по гудурама Пишкопеје и на многим другим савезничким фронтовима, да би данас, та тобоже културна и просвећена Европа, замењивала жртву и злочинца; злочинца замењивала за жртву, жртву осуђивала за геноцид, а злочинцу и даље повлађивала у убијању и силовању. Сви данас желе да намире своје рачуне на рачун српског народа. Сви оптужују Србе за оно за што треба да их хвале.

Срби су криви Турцима што нису могли даље на Север;
Срби су криви Аустријанцима што нису могли даље на Југ;
Срби су криви Немцима што нису могли дубље на Исток;
Срби су криви Ватикану што се не шири даље са мртве тачке на Север, Југ, Исток и Запад.

Срби су криви свима за све.

И сви сада, пошто су зликовци Србе завадили, међусобно и интернационално, верски и национално, намирују своје рачуне из неке сумњиве прошлости и делатности. Срби су криви свима за све, за сва зла у бившој Југославији, криви што су живи, што их, и поред толико ломача и стратишта, Косова и Јадовна, Видовдана и Ивандана, има још у животу. Зато сви желе да намире своје рачуне. Зато се повезују усташе и балисти, јер их је, стари и нови Дуче, збратимио да преко Косова намире своје рачуне од Србије и Срба. Косово је, већ, више пута у историји обесвећивано руком агарјанском, тиранском и зулумћарском, па је то поновљено и недавним доласком Европских парламентараца. Зар та дремљива Европа не зна и поред толиких својих дипломата у нашој земљи и толиких хиљада својих протува, да не употребим оштрију реч, који свакодневно крстаре уздуж и попреко целом нашом земљом, па и Косовом, шта се дешава на Косову? Па зар она да зна када се ради у Београду, адаптира улица Кнеза Михајла, а да не

може да зна и дрема када је у питању Косово и шта се, заправо, на Косову догађа? Или она хоће поново, као у прошлом рату преко Хитлера и Мусолинија, да забије нож у леђа мученичком српском народу и своме дојучерашњем савезнику? И то у време док су ране Срба на Косову дубоке и страшне, тако да се јаук и лелек нашег народа поново до неба пролама.

Срби су жртве шире завере

Ми смо се, као народ, у огромном броју одрекли после рата својих историјских тековина: историје, културе, националности, ослободилачких ратова, одрекли се; у већини, веровања у вишу Божију правду када нас је подмукла људска неправда и завера склопила са свих страна, одрекли смо се веровања у моћ истине, доброте, слоге, те тако изневерили Косовски завет наших предака. Један наш политички моћник, као некаква белосветска протува, хвалио се у иностранству да је Србе удесио за двеста година.

Све оно што се са Србијом и Србима десило у току прошлог рата и после рата, плод је једне шире *завере* и антисрпске политике коју је водио врх Југославије. Ми се и нисмо могли подићи после рата због страшног страдања од Немаца и Италијана, усташа и балиста, Бугара и Мађара у току рата, од огромног крвопролића у братоубилачком рату. Још све историјске чињенице нису угледале светлост дана. Још се Србима забрањује да преброје своје мртве и идентификују зликовце. Непримерено насиље, а моћници су наступали у име нове државе и класе, испољено нарочито безочно према српском народу и за време и после рата, затим послератне политичке чистке и смицалице, насиље у тзв. откупу и колективизацији, насиље у атеизацији (нарочито у Црној Гори), али премештање индустрије из Србије у „развијене" републике, да-

вање ратне одштете другима, а не Србији, десетковање нашег живља на Сремском фронту и Голом Отоку, плодови су антисрпске политике југословенског врха.

Под изговором да се према Србима, нарочито на Косову спроводи политика Коминтерне, која је оптерећивала Србе мазохизмом и осећањем кривице због тобожњих грехова српске буржоазије у бившој Југославији, грехова којих није било, политички врх наш земље је истовремено према Србима спроводио и политику Ватикана, а касније и политику исламског фундаментализма. Да није било тако, онда би коминтерновска антисрпска политика у Југославији престала 1948. године. Но ми знамо да су главни ударци Србији и Србима задати баш после ове године. Све је то рађено у зачараном кругу „посвећених", иза јавне сцене, тако да су, уценама и положајима, нађене и „српске потурице", нови издајници српског народа попут Вука Бранковића, да спроводе политику Коминтерне, Ватикана и муслиманских фундаменталиста према Србији. Данас су се ти режисери политичке драме, ако не и трагедије српског народа повукли, без суда јавности, са јавне сцене у своје „јазбине", користећи и даље велике привилегије или су отишли са овога света.

Познате су нам игре око Косова

Стога, нека је на знање целој Европи да смо ми свесни свега што се збива на Косову и око Косова. Данас смо свеснији тога него што смо јуче били, а сутра ћемо моћи слободно прозвати кривце за косовску ситуацију. Народ добро зна, питајте га, ко је главни кривац за наше Косово ако, тобоже, Европа и не зна.

Народ зна ко је издао Кнеза Лазара на Косову, иако историја није забележила његово име. Народ зна старог и новог Вука Бранковића и све Бранковиће који су, издајом и шићарђењем, покушали да се освете српском народу. Знамо ми, врло добро, како су Арнаути као балисти, дакле сарадници фашиста Немаца и Италијана, убијали наше људе, силовали девојке, жене, децу, убијали

стоку, палили куће, а да зато нису честито ни саслушавани. Све им је опроштено, као и усташама, од онога који није био Србин, кога није болела судбина српског народа, који је, по много чему, био србофоб. А злочин опроштен без кајања и испаштања увек се понавља. Зато, ваљда, Европски парламентарци одају признање Албанској мафији овим непоштеним и закулисним работама. Знамо ми да је кочоперни император, Дуче Мусолини, 1943. године довео из Албаније 60.000 Шиптара на Косово, како би се остварио сан о Великој Албанији, који сања не само Албанија него и Ватикан. Знамо ми и за *компромитујућу* одлуку нове власти у Југославији из 1945. године, коју је потписао нико други него један обрађени распоп, о забрани стотинама хиљада Срба да се врате на своја вековна огњишта на Косову и Метохији и у Македонији. Не знамо да ли је за то крив само један човек кога неки зову Сатаном, односно поклоником Сатане, али знамо да он као свој животни амблем нема ни крст ни петокраку и да је, штавише, утицао и на поменутог распопа да са свог чела скине крст и стави петокраку (иако му је и круна добро стајала), па да, као нови Вук Бранковић и издајник свога народа и његовог косовског опредељења, потпише скандалозни декрет, ону срамну и у свету непознату забрану, да се у рату протерани не могу у миру вратити на своја прадедовска огњишта. Знамо ми да се никако од 1945. године до данас није заустављала река Албанаца који су, само под изговором емигрирања, прелазили, и то са стадима оваца и са својим сродницима, у свету сада најчуванију границу. Знамо да су ти исти албански емигранти добијали куће и окућнице протераних Срба као награду за пресељење на Косово, и то од нове власти у Југославији. А за све то време Србија се гушила у финансијским невољама дајући харач Косову, помажући, материјално и морално, егзодус свога сопственог народа. Каква иронија! Знамо ми, а и народ зна, ко је издајник на Косову, ко је, коме и када обећао Косово. И он ће ускоро бити прозван без обзира што окоштала бирократија, чувајући његова леђа, тиме, у ствари, сада чува и своје привилегије. Нико није остао дужан историји. Ко би остао дужан историји, остао би тиме дужан Богу.

А Богу нико не може остати дужан и Бог ником дужан не остаје.

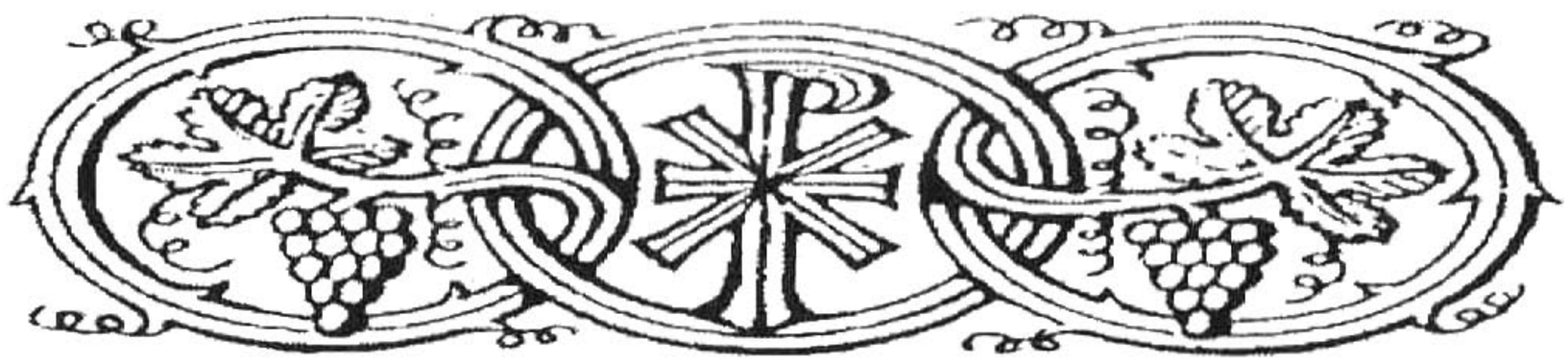

Шта хоће Европа од нас?

Па шта више хоће та стара и оронула Европа од нас?

Српском народу нису више потребни тутори и заступници наименовани од непријатеља. Српски народ се добро окалио у невољи и патњи, па би поштено било да га Европа пусти да живи у миру и слози са другим народима, а не у сталном збегу селишту. Српски народ је кроз историју пружио довољно доказа о својој зрелости и хуманости, па му нису потребне лекције од пристрасних, можда и непријатељски расположених Парламентараца.

Док се деца Европе, у миру и благостању савремене цивилизације, играју сателитима и компјутерима, дотле српску децу на Косову милиција стражарно спроводи у школу да је мафија не премлати или не силује! И док све жене Европе, са изузетком Албаније, уживају у свим добрима савремене цивилизације, дотле наше жене на Косову морају, у доба мира, да носе пушку о рамену и тако да чувају своју женску част и људско достојанство, и то, тако рећи пред јавношћу ове дремљиве Европе.

А она „не зна" шта се на Косову дешава, „не зна" да сепаратисти Албанци перфидно спроводе геноцид над српским народом, па је окренула главу од свог дојучерашњег савезника - поново мученичког српског народа. И док сви западни народи уживају у плодовима мира и благостања за који су заслужни, првенствено, њихови народи, али и Срби, ове исте Србе је једнобојна и једнопартијска бирократија натерала да, по оној народној, пођу „трбухом за крухом", остављајући своје њиве и фабрике малом броју радника и већем броју нерадника, углавном послушника мамутске бирократије која жели радничке девизе, али не и радничке дланове.

За време благостања у западној Европи наше Србе са Косова присилно исељавају, премлаћују, убијају, пале им куће, силују децу, девојке и жене, обесвећују гробља, раскопавају чак и гробове мале деце, профанишу храмове, што песник каже: „џамијају цркве".

И све то и све тако непрекидно од 1941. године до данас. Па, опет, ниједанпут та, назови крштена, али за Србе поспана Европа, не направи ниједан миг, без обзира на иницијативе и предлоге који су дати, да завири на Косово и увери се у вешто спровођење геноцида, нечувеног и невиђеног у доба мира. Но, „да се Власи не досете", та Европа, која се хвали слободама и цивилизацијом, хуманим правима и достојанством, грубо крши све норме и законе у Баскији, Северној Ирској, на Сицилији и другде како би увела „ред и мир" у народ.....

И зато, поново питам: Шта хоће више та Европа са нама Србима? Ко то, сталним изазивањем српског народа, зулумом и обесправљивањем, збегом и прогоном, хоће поново да примора српски народ да се лати пушке и тако брани свој праг, своју част, свој живот од домаћих изрода и спољних непријатеља? Наш народ има изреку: „Сачувај ме Боже од пријатеља, јер ћу се сам знати да чувам од непријатеља!" Стога се усуђујемо да кажемо, крштеној или некрштеној Европи, свеједно ко где спада, да Срби припадају малом броју народа на свету који није никада вршио геноцид ни над једним народом у историји.

Срби се нису светили својим душманима ни онда када су за то имали право, повод и моћ, те, ваљда, њихови непријатељи мисле да ће им, у недоглед, Бог и људи опраштати зла која им наносе. Ми смо ратове ратовали, али нисмо ничију нејач тлачили. Ми смо битке водили, али нисмо ничије богомоље рушили, нити обесвећивали. Наши преци су по више година били одвојени од својих кућа и супруга, нису туђе жене, девојке или децу силовали. Ми смо се увек кроз историју жилаво борили, но нисмо туђе куће палили, гробља преоравали, стоку премлаћивали. И све је то део Косовског завета нашег народа, пошто је наш народ, из покољења у покољење, поучаван да је „боље изгубити главу него своју огрешити душу" и да је „земаљско за малена царство, а небеско увек и

до века". Срби, дакле, нису народ који тлачи ма кога, поготову не Албанце са којима желе да живе у миру и слози и да тако изграђују срећнију будућност своје деце. Отуда, замена тезе или замена злочинца и жртве коју чини Парламентарна делегација Европе не иде на смиривање ситуације на Косову и на Балкану, а можда и шире, него на иритирање стања на Косову, а ко зна куда би се пламен пожара проширио и како би се смирио.

Србија у збегу[5]

Србија је у збегу, понижена и згажена више него икада у историји. Згазили су је и понизили наши суседи, којима су Срби у историји свога и њиховог постојања, само добро чинили. А пошто наши суседи нису могли сами то да учине, згазили су је уз помоћ такозваних западних хришћана, који су, без икаквог стварног разлога и повода са српске стране, стали на страну наших злочинаца. Тиме, али и учествовањем са њима у страшничним злочинима над српским народом, они су и сами стали на страну злочинаца, и заједнички учинили страшан геноцид над српским народом. Притом су, што је врхунац хипокризије, Србе - своје жртве - прогласили злочинцима и геноцидним народом, а праве злочинце амнестирали од злочина. Прво сте нас, западни моћници, јавно и срамно преко медија пљували, да бисте нас потом оцрнили, сатанизовали и међународним интригама исплели злослутну паукову мрежу око нашег народа, а онда и тукли сва-

5 из књиге „Проклетство Злочинаца - Завештање Србском народу", Београд 2005.

којаким ратним оружјем. Прво сте нас перфидно, субверзивно и заверенички завађали са нашим сусе-дима, чак и са нама самима, од Срба створили бројне нације, од српске територије бројне државице, сатански лагали и смишљали лажи, да бисте, потом, ту лаж у свету приказали и себи и другима као истину. Прво сте водили против нас прљави, гнусни медијски рат, упућивали отровне и убитачне стреле лажи, да бисте после прешли на прави злочиначки рат са ваздушним пројектилима томахавцима, касетним бомбама и експлозивом са осиромашеним уранијумом.

Поред убијања невиних жртава: деце у породилиштима, путника у возовима и на мостовима, цивила у кућама, избеглица по избегличким камповима - учинили сте неопростив злочин против наших рођених и нерођених генерација: затровали сте нам животни простор хемијским и нуклеарним отпадом за десетине и стотине хиљада година, чиме сте извршили највећи атак па људску цивилизацију, Божије и људско право да један поносан народ може у миру да живи са својим суседима.

Био је то у сваком случају, илегалан, нелегитиман, необјављен рат, рат без сагласности Уједињених нација и одлуке Савета безбедности. Ако је и објављен, то је учињено на перфидан начин онда када је почео као претња и уцена; рат у коме су прекршене бројне норме међународног права, чак и устави земаља агресора. Коришћена су међународним конвенцијама забрањена и недозвољена борбена, хемијска и технолошка средства. После западне јавне и бесрамне демонизације Срба, уследило је њихово бескрупулозно и „незванично", ужасно и безочно бомбардовање од 24. марта до 8. јуна, при чему су им као полигони за полетање борбених авиона, служиле бројне земље из нашег окружења: Албанија, Бугарска, Мађарска, Италија, Румунија. У том злом делу су се нарочито „истакли" Немачка, која је делала противно своме уставу и законима, Ватикан, САД и Енглеска, уз бројне трабанте, европске државе. Створен је нови преседан: да је право пред силом устукнуло; да је злочин слављен као врлина; да се лаж третирала као истина. Престао је да важи државни суверенитет, укинуто међународно право, најгрубље су нарушена људска права једног - српског народа, који има своју

миленијумску културу и цивилизацију, да би се, тобоже, обезбедила људска права која ничим нису била угрожена, права такорећи непостојећих народа и државица на Балкану.

Дакле, после тона лажи и разноврсних сатанских смицалица и замки, којима су Запад и наши суседи запљуснули свет против Срба, отпочело је свуда убијање Срба, као да су дивље звери: преко Дрине, у Хрватској, Босни и Херцеговини, Косову и Метохији. Србе су клали камама и убијали пушкама, ракетама и касетним бомбама, тенковима и хеликоптерима званим Апачи, томахавцима и ратним бомбардерима, просули на српске главе више десетина хиљада тона бомби.

При томе су, у војним формацијама, на страни наших суседа, активно учествовали Американци, Немци, Енглези, муџахедини из бројних исламских земаља, чак и злогласна Ал Каида, коју је против нас ангажовао папа Кароль Војтила, „ујка Сем" и фашиста Кол. Ама, људи и нељуди, демони и сотоне, јесте ли при чистој памети или су вам „вране мозак попиле", кад сте толику силу ангажовали против једног малог и родољубивог народа на Балкану?! Или сте можда решили да нас као народ уништите заборављајући јеванђелску изреку која каже да свако ко се за нож маши - од ножа ће и погинути (в. Мат. 26, 52)?

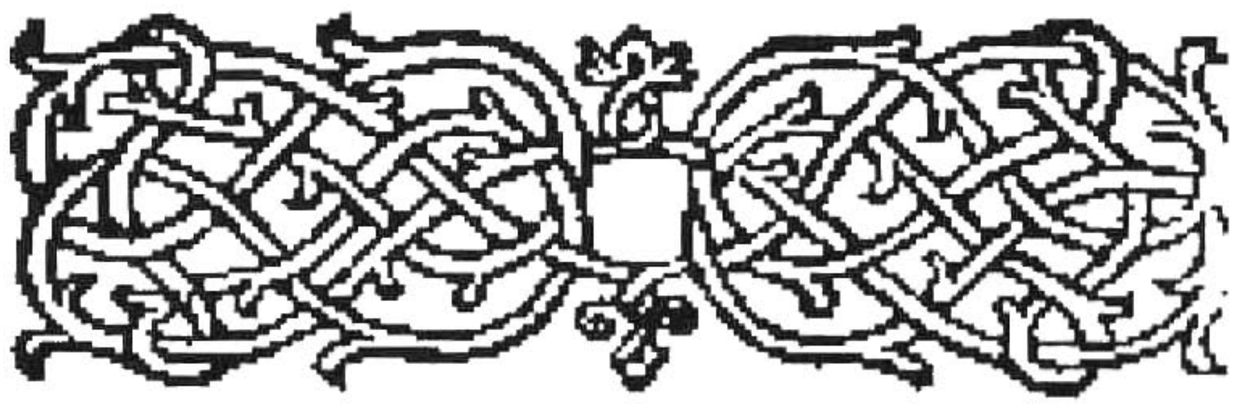

Главу дамо Косово не дамо[6]

Косово је срце и душа сваког православног Србина, светиња начичкана српским светињама (манастирима и црквама) више него небо звездама; светилиште више него ма које друго место на кугли земаљској; светиња заливена српском крвљу и омеђена

6 из књиге „Проклетство Злочинаца - Завештање Србском народу", Београд 2005.

српским костима више него ма које место других народа! Шта су стратишта Ватерлоа, Куликова, према Газиместану где су се сударили верници и неверници, Европејци и Азијати, православци и муслимани, Срби и Турци? У том судару страдали су оба владара, повучене обе војске, без пораза и победе. Јединствено у свету, зар не?! Мала Србија испречила се турској империји; Давид је изашао па мегдан против страшног Голијата. Косово наше, ти си нам привремено и неправедно окупирано. Ослободићемо те ако живи будемо, или живи бити нећемо! Једноставно зато што ми не можемо живети, постојати ни опстати без тебе, Косово.

Па зато, онај који мисли да нам те заувек отме, може то учинити само преко нас мртвих, чак и ако будемо малобројни! Ако се не можемо са крвницима јавно борити, слаћемо вам комите, да вам миран сан ремете и памет помуте, за душе невино побијене српске деце и Срба, који су пали за „Крст часни и слободу златну". Вечно ће вас грижа савести, као кошмарни сан, пратити на јави, док не схватите да сте нам отели најсветлију и најсветију зубљу - Космет - и то на правди Бога. А *отето,* запамтите заувек, мора бити *проклето!* Онај који мисли да нам узме Космет, мораће то учинити преко нас мртвих, а никако преко нас живих. Ми не смемо да останемо живи, а да нам отму Космет, иако смо срамно дозволили да нам душмани дивљачки децу силују, са свете српске земље Србе истерују, да нам пале светиње, руше Дјевич, Архангеле, Богородицу Љевишку, скрнаве мошти Јоаникија Дјевичког, српској краљици Симониди и друго око копају, нашу духовну зеницу - нашу баштину, прже и спаљују.

Ако су нам Тебе сада, Косово, отели, биће то већа њихова срамота пред историјом него наша. „Сила отме земљу и градове", али насиље би требало више да се срами, а не жртва насиља. Срамота је и грехота што нови „Каинов грех" поново вапије Богу за осветом. Ако су нам децу разјурили, чекаћемо „да порасту тићи соколићи", да зажуборе усахли планински извори, да васкрсне снага у народу, да се Господ смилује на нас! Чекаћемо да Космет опет буде наш и тај сан ћемо увек сањати, док га не досањамо; док Космет не ослободимо и док се славодобитно не вратимо на Косово. Косово, наш очињи виде, без тебе нећемо моћи видети ништа - ни себе ни потомство наше! Мораћемо сагнути главу и ћутке корачати кроз живот, јер ћемо без тебе душу изгубити!

Учени смо, зар не: *„Боље ти је изгубити главу, него своју огрешити душу!”* Иако су нас до сада доста побили, поново ћемо васкрснути, када се наши непријатељи о свом јаду забаве и рашире једра пред фанатизованим хордама које сада убијају! Онога политичара или Србина који се одрекне Косова, нека се одрекне његово потомство, у вечном паклу горео!

Србин који потпише отцепљење Космета од Србије, потписао је себи самоме сопствену смртну пресуду; починио грех непочинства – свога духовнога самоубиства. Он ће бити наш нови Вук Бранковић, биће у нашој епици жигосан као највећи издајник, гори и већи од Вука Бранковића и као такав, проклет од Бога и свога рода неће моћи дуго живети него ће вечно у паклу горети.

Светиња се милом не отима[7]
(обраћање окупатору)

Недопуштамо вам да нам Космет ни сада силом одузмете, иако сте тренутно данас много јачи од нас, најјачи у свету, јер сте и бескрупулознији. Запамтите једном и заувек, правда држи земљу и градове, а не неправда. Косово не можете ни ви, нити ма ко други, вечито силом бранити. Због себе, целе наше историје, својих предака и наших потомака, молим вас, не тражите то од нас, јер вам никада, ни по цену наших живота, макар ишли и до последњег Србина, не смемо Космет дати нити поклонити, дозволити било коме вечиту, насилну окупацију и отимачину наше *светиње* – тапије нашег постојања, светости и охристовљења. Космет је наше лице пред небеском Србијом, наш образ наслеђен од предака уз обавезу да га пренесемо на потомке. Ни ваш ни наш народ неће вам дозволити да само због зверских, не више шиптарских, него арбанашких хорди, неживљених и примитивних терориста и криминалаца, вечито на Космету гину и ваша и наша деца;

7 из књиге „Проклетство Злочинаца - Завештање Србском народу”, Београд 2005.

да сиромаше ваши и наши порески обвезници и оно што је још горе - да тај цех плаћа цео наш народ. Арбанаси нису ничим и ни у једној области људског делања толико задужили човечанство, чак ни у духовној сфери, будући да су још увек на нивоу првобитне племенске заједнице за такву и толику вашу и нашу жртву. Још кад помислимо на злочине које су нама Србима учинили, онда би и појам звери био благ израз у односу на њих. С друге стране, Срби су вечито задуживали свет својим културним достигнућима, од културе Винче, Лепенског вира, Етрураца (Рашана), преко Хиландара до Студенице, Грачанице, Дечана, Милешеве. Срби су човечанству дали Руђера Бошковића, Николу Теслу, Михаила Пупина, Светог Саву, светог Николаја Велимировића и бројне друге великане и светитеље.

Зар да то, ви цивилизовани, хришћански и државотворни народи презрете и одбаците? Срби имају скоро најлепше иконе на свету - милешевског Белог Анђела, лик Пантократора у многим манастирима, милешевски лик Светог Саве, иконе које плове бескрајним пространствима Васељене и друге бисере. Неке од тих културних добара паметни људи унели су у светску баштину непроцењивих вредности, и тиме дали трајни печат европској и светској култури и цивилизацији. Зар смете бити толико равнодушни према српском доприносу вама и такав један народ дати у „размену" за Шиптаре!? Ми мислимо, кажем вам, да сте нам Космет привремено запосели и дали Арбанасима „под аренду", да нас опоменете што вас нисмо одмах дочекали добродошлицом. У супротном, дигли бисмо се сви на ноге, навукли маскирне униформе, опасали јатагане и пошли у нови бој за род свој, на Косово Поље да нам буде боље! У бој за род свој! „За крст часни и слободу златну"! Па, или остали у животу или отишли „Богу на истину", јер се једанпут тамо мора поћи. Јер нас је свети великомученик косовски, кнез Лазар , учио: *Боље је храбро једном погинути него кукавички до века живети!* Наш народ је ту мисао 1941. године преточио у другу, сличну њој „*Боље гроб него роб!*" Ако Космет силом окупирате, ослободићемо га и вратити натраг у загрљај Србије кад-тад, милом или силом, сутра или прекосутра, јер „ничија није горела до зоре"! Тек ћете тада схватити шта значи наша пословица: „Отето, проклето!" и Његошева:

„Ко се не освети, тај се не посвети!"

Запамтите заувек да и вода својим жубором памти, да птица својом песмом у гају преноси поруку с покољења на покољење: Косово и Метохија су српски и такви морају остати! Стога ће божански мач правде и истине, мач светог Архангела Михаила и светога великомученика Георгија, сасећи убице напаћеног Божјег - српског народа. Стога, не чинимо зло, да не бисмо од зла главу своју изгубили! Мајка Јевросима честита Српкиња и православка, нас је својим млеком задојила и учила: „Боље ти је изгубити главу, него своју огрешити душу!" Изгубљена глава васкрсава Богом и у Богу, изгубљена душа је мртва душа, какве су душе оних који нам чине зло. Зло се злим умножава, а умножавајући се, враћа се и оном који безразложно чини зло другоме, на правди Бога живога.

На свако насиље, ако не можемо да одговоримо ненасиљем, мораћемо одговорити силом, јер сила силу потискује. „ *Сви који се маше за нож, од ножа ће погинути*" (Мат. 26, 52) и „ *Ко другом јаму копа, сам ће у њу пасти*".

Језик силе је једини језик који силници разумеју. Ако смо принуђени да говоримо и тим језиком који силници овога света једино разумеју, морамо се сили вратити, а да нам се, као хришћанима, ништа не замери, јер језик силе силници једино разумеју, пошто језик доброте и опраштања нису никад ни знали. Уосталом, ако ви, као хришћани или мухамеданци зло чините, мислећи да приносите службу своме Богу, то и ми морамо силу у самоодбрани употребити, јер ви не знате други језик, осим језика којим вам узвраћају Ирачани. Наш мудри владика каже: „ *Зло чинити, од зла се бранити! Ту грехоте нема никакове.*"

Ми нећемо језиком силе да говоримо никоме, ако не морамо, али, ако неко тај језик једино разуме, ми смо дужни да се њиме послужимо, како бисмо се споразумели и да би нам повратили оно што су нам отели и другоме поклонили. А тај „други" нема на Космету пободен ни један свој колац, како ви уобичавате да чините у својим преријама, да би своје поседе омеђили. Тај језик ћете добро разумети тек онда када се поражени вратите из Ирана, Авганистана, док се Русија, Кина, Индија придигну и споразумеју, да вам могу равноправно стати „на црту", па ћете морати и да се повучете и са Космета. Али боље је да се о свему спорном договорите, не кроз разговор силе, јер је свако јачи на своме пре него на туђем прагу.

Истанчано осећање за слободу, правду и поштење[8]

Ми имамо истанчано осећање за храброст, правду, родољубље и државотворност, за разлику од бројних наших суседа који нису имали своју државу нити су се историјски иживели, а камоли историјски живели, па су врло искомплексирани у храбрости и витештву, али за то врло моћни у мржњи, освети и злоделима кад год им се укаже ма која шанса за то, пре свега ако за то имају кишобран од моћних сила Запада. Уосталом, да је наш народ историјски и државотворан сведочи и то што су у нашем народу поникле изреке; „*Све за образ, образ ни за шта*", и „*За крст часни и слободу златну*", и „*Боље гроб него роб*", што је сажето у мудрости мајке Јевросиме: „*Ни по бабу пи по стричевима, већ по правди Бога истинитог*"; „*Боље ти је изгубити главу, него своју огрешити душу*". У том смислу треба гледати дилему и завет косовског страдалника, св.кнеза Лазара: Боље ти је у борби храбро погинути, него непријатељу леђа окренути и тако настрадати. Само у нашем народу, за разлику од свих наших суседа, могла је да се дефинише разлика између чојства и јунаштва, какву је дао Марко Миљанов: јунаштво је кад бранимо себе од других, а чојство - кад бранимо друге од себе. Запад нема такву дистинкцију, јер не уме да брани друге од себе, него угњетава све ради својих себичних интереса, док Исток недовољно брани себе од других, што је омогућило да му се тутне „врућ кромпир" у руке - комунизам, клонирано чедо сатанизма поникло на Западу, који га је духовно, морално, национално и радно руинирао до мере уништења и изумирања. При избору између правде и неправде, треба се определити за правду, јер је боље страдати за правду него остати жив чинећи неправду; тј. у дилеми између Бога и ђавола, увек ћемо се определити за Бога; између патриотизма и издајства увек се определити за љубав према свом роду.

То значи подредити царство земаљско царству небеском, волети добро изнад свега, без обзира колико зло било моћно и претеће.

---

8 из књиге „Проклетство Злочинаца - Завештање Србском народу", Београд 2005.

Срби су забринути због Косова

Мора се, једном и заувек, схватити да је Србин само онај кога брине и боли Косово као наша рана болна, непреболна. Србин је само онај који се бори за Косово, да се на њему успостави ред и мир, законитост и јавност рада.

Косово није стабло него корен српског бића. Оно није „наше горе лист" него жила куцавица наше културе и цивилизације. Оно није изгубљено за нас, него смо ми били изгубљени, па нас оно тражи и жели да нађе, да нас пробуди из сна и наркозе у коју смо утонули после рата. За свакога Србина грех је, лични и заједнички, верски и национални, остати жив, а изгубити Косово. Не може бити Срба, а да не буде Косова. Нити може бити Косова, а да не буде Срба. Срби су на Косову положили завет своје небеске припадности, опредељености за Бога. Они су на Косову бранили Србију, затим и целу Европу. И данас Срби на Косову бране Србију, усуђујем се да кажем и Европу, ма како Европа кокетирала са Албанцима, што јој нимало не служи на част. Косово не сме и не може бити изгубљено за Србе, јер губитак Косова предуслов је пропасти Срба.

Сенке косовских светитеља и мученика проклеће семе наше ако напустимо Косово као што је некад, у песми, Кнез Лазар проклињао сваког Србина који не би дошао на Косовски бој. А да се не оглушимо о Косовску трагедију нашег народа, да не заборавимо нове мученике и великомученике на Косову, да Косово не препустимо ма коме, ма када и ма по коју цену, чујмо још једном како страшно звучи Кнежева клетва:

„Ко је Србин и српскога рода,
И од српске крви и колена,
А не дош'о на бој на Косово:
Не имао од срца порода,
Ни мушкога, ни девојачкога!
Од руке му ништа не родило,

Рујно вино, и пшеница бела!
Рђом кап' о, док му је колена!"

(Мусић Стеван, ст. 21-28)

Злочин је, велики и неопростив, допустити силовање малолетне деце, девојака и жена на Косову и Метохији, под сулудим изговором да су наша деца и жене у Београду и на другим местима безбедна. Силовање само једног детета на Косову јесте и наше силовање. Битка за Косово води се на Косову, али и свуда где Срба има, јер је косовско страдање нашег народа само увертира у његово страдање у Србији. Косово је само предигра мрачне игре паклених сила, спољних и унутрашњих, око Србије и Срба.

Кад би жртве на Косову биле припадници било ког другог народа, таква би недела за нас била злочини и Срби би их осудили. Криминал је, наш и туђи, допустити на Косову убијање људи и стоке, обесвећивање богомоља, преоравање гробаља и о томе ћутати под срамним и кукавним изговором да нам је потребан мир у кући. Мир нам је потребан, то је свима јасно, али не мир по сваку цену, поготову не по тако нечасну, нељудску и неморалну цену, какав нам завереници желе да наметну.

Закључак

Зар нисмо, следујући наше косовско опредељење и небеску припадност, баш на Косову казали 1389. године: „Бољи нам је подвиг смрти, неголи стидан и сраман живот"? Зар нисмо и 1914. године поновили те речи: „Боље је храбро умрети, него срамно живети"? Зар нисмо и 1941. године смело скандирали: „Боље гроб него роб!"? Зато и сада, у континуитету наше историје и косовског завета, поручујемо свима нашим непријатељима:

„Главу дамо, Косово не дамо!"

И ми смо семе и потомци косовских мученика. И нас до сржи душе боли страдање нашег народа на Косову, било да то јавно кажемо

или да то ћутке подносимо. Косово није изгубљено за нас већ смо ми били изгубљени за њега после рата и оно жели да нас нађе и да нас пробуди из духовног дремежа и моралног расула. Косово и трагедија Срба на њему буде Србе и сваког дана их све више и више освешћује.

Нека Европа уреди стање у својој кући и реши питање људских права својих злочинаца које хвата, мучи и кажњава, да би онда и нама могла држати придике! Но, ми нећемо да палимо фитиљ поред бурета барута нити да доливамо уље на ватру наших међусобних трвења и подозрења. Ми апелујемо на наше млађе политичаре на чија је плећа пало велико бреме одговорности и страшних грешака бивше окупиране и бахате бирократије, да смогну снаге да реше наше проблеме, да помогну Србима да стану на своје ноге, првенствено да онемогуће страдање Срба које је почело 1941. године и које још увек није престало.

Верујемо да су и они васпитавани и расли под утицајем косовског завета нашег народа и моралних начела по којима је „боље изгубити главу него своју огрешити душу", будући да је „земаљско за малена царство, а небеско увек и довека". Не може бити Срба, а да не буде Косова. Нити може бити Косова, а да не буде Срба, јер је Косово Србија.

Ако заборавим тебе, Косово, нека буде заборављено име моје међу људима[9]

Некада су се Јевреји у вавилонском ропству заривали: „*Ако заборавим тебе, Јерусалиме, нека ме заборави десница моја*"(Псал. 137, 5). Знамо да Јевреји нису заборавили Јерусалим, нити их је издала мишица њихова. У име своје, верујем и у име већине Срба, и ја се данас свечано заричем и *заветујем: Ако заборавим тебе, Косово, нека ме Господ Бог заборави „у земљи туђој" и нека избрише име моје из Књиге Живота; нека ме заборави десница Твоја, Господе!*

---

9 из књиге „Проклетство Злочинаца - Завештање Српском народу", Београд 2005.

Ако не будем о Теби сањао и живот свој за Тебе заложио, нека ме заборавe сви мученички и свети преци наши, нека ме избришу из диптиха постојећих сви млађи нараштаји наши!

Косово! Косово! Ти си наша рана најљућа; видаћемо се међусобно: ти лечи наше ране, ми ћемо потом твоје! Ти ћеш нас будити и окрепљивати, ми ћемо о теби мислити! Видећемо се, макар у следећој декади загрљени у животу или у смрти! Не може бити нас, а да ти, срце наше духовности и културе, вековно наше огњиште и пребивалиште, не будеш наше! Нити може бити Косова, а да не буде Срба на Косову! Ако не буде Космет српски, онда неће бити ни Срба на Космету. Кунем се да знам, да не може да буде Космета, а да на њему не буде Срба; нити да буде Срба уопште, а да Космет није њихов!

Садржај:

1. Увод.....1
2. Између царства земаљског и царства небеског.....2
3. Косовска битка.....4
4. Царство небеско 5
5. Косовски завет.....6
6. Косово као српски бастион..... .8
7. Срби ће бранити Косово 9
8. Делегација европског парламента на Косову.....10
9. Срби су жртва шире завере.....12
10. Познате су нам намере око Косова.....13
11. Шта хоће Европа од нас?..... 15
12. Србија у збегу 17
13. Главу дамо Косово не дамо 19
14. Светиња се милом не отима 21
15. Истанчано осећање за слободу. 24
16. Срби су забринути због Косова.....25
17. Закључак 26
18. Ако заборавим тебе, Косово.....27

„ Народна душа тражила је и нашла узроке пораза далеко пре оног Косовског уторка . Изрекла је:

Великаши, проклете им душе,
погазише вјеру и поштење,
у безумљу своме осилише
на коњима у храм улажише
и пафору копљем дохватише.”

Св. Николај Жички

КО ЈЕ СРБИН И СРПСКОГА РОДА
А НЕ ДОШО НА БОЈ НА КОСОВО
НЕ ИМАО ОД СРЦА ПОРОДА
НИ МУШКОГА НИ ДЕВОЈАЧКОГА
ОД РУКЕ МУ НИШТА НЕ РОДИЛО
РУЈНО ВИНО НИ ПШЕНИЦА БЕЛА
РБОМ КАПО ДОК МУ ЈЕ КОЛЕНА